

Господ се надигнал да си върви, да почива, дошъл циганинът. Господ му се скарал: "Къде беше досега? Раздадох всичко най-добро, що да те правя?"

Циганинът въздъхнал, почесал се по тила и рекъл: "Виж, Господи, в понеделник правят зяфет* на къщата; във вторник ни дойдоха гости; в сряда дъщерята побегна; в четвъртък правихме къната (къносване, мазане на дланите и ноктите на булката); в петък стягахме чеиза, в събота и неделя беше сватбата".

Засмял се Господ и дал на циганина веселието, после добавил и ковашкия занаят и като отпуснал съвсем щедрото си сърце, дал му обичта към конете, които да теглят катуните, за да придвижват многобройната си челяд".

Тъкмо по двете добавени от Бога дарби на циганите, през 1865 г. Иван Богоров, като обикалял някои изяви в различни производства и отглеждане на селскостопански култури градове, за да огледа къде да се развива индустрия, пише: "Господ е бил най-щедър към циганите. Дал им ковашкия занаят, а сега се правят само железни пътища из Европа и работа ще има, колкото щеш. Английските благородници се занимават с коне и циганите се доближават до английските аристократични среди. Дал им Господ и музикалност, а с музика се занимават само най-изтънчените народи..."

Циганите нямат своя религия и затова са възприели религията на народа, с който живеят. У нас до преди десет-дванадесет години една част от циганите изповядваше източноправославна религия и празнуваше всички празници, които тя има. Другата част са мюсюлмани и съблюдаваха предписанията на исляма. Но в днешно време картината се промени значително. В България пристигнаха мисионери от различни религии и успяха да създадат интерес у циганите към тях. Но въпреки постоянните им проповеди, дарения и проявен интерес към циганския бит, циганите продължават да посрещат няколко от своите любими празника, като Василевден, Атанасовден, Гергьовден, а мюсюлманите сред тях – още и Хедерлез, Рамазан байрам и Курбан байрам.

* зяфет – празник, веселба